

Začalo to tak jako nenápadně. Miluju pátky. Pochopitelně, jak také jinak, že? A v zimním období úplně nejvíc. Vždycky už od rána se těším, že využiju páteční zkrácené pracovní doby. Vypnu stroje, zaliju kytky, zamknu kancl a tradááá mastím na tramvaj.

Kolegové, kteří rozvážně kráčejí k zastávce, nestačí uhýbat, letím jako z praku vystřelená, honem, honem, ať jsem doma.

Tam už čeká zrzavý Tajfůn, přes jehož zuřivé vítání se probiju do bytu. Abych trochu milý Tajfůn zaměstnala, tak mezi zouváním levé a pravé boty vsunu výkřik: "A co dnes dostanu za dáreček??? Co mi dáááš??" Zrzavý Tajfůn se zkroutí do preclíku, rozvine se a běží do hračkárny, vylovit nějaký ten padarók. Vrazí mi uslintaný hnus před nos, obdaruje mě, já hnus mrsknu do prostoru a můžu si zout pravou botu. Musím to ale stihnout rychle, protože Tajfůn už je zase zpátky. I s tím hnusem.

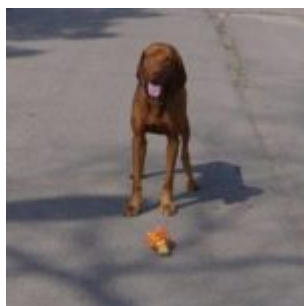
Tahle výměna pokračuje do té doby, dokud nejsem odstrojena jako vánoční strom. V rychlosti narvu do ledničky nákup a běžím do ložnice, servat ze sebe civil a navléknout venčící oděv (mimoходом, nevím, jak to dělají ostatní, ale moje venčící oblečení je furt jako prase). Do pamlskovníku narvu odměny, na krk píšťalku, do levé kapsy pytlíky, do pravé házedlo a hurá, můžem vyrazit. Někdy skoro doslova, neb zrzavý Tajfůn je tak natěšen, že si nevšimne zavřených dveří a skorem je vyrazí.

A jak si tak jeden pátek hezky procházkujeme, hážeme, hledáme ty žvížata, hážeme a procházkujeme, potkali jsme se s dobrmaní fenkou Dinou. Děvče je to svižné a tak si spolu s Tajfůnem vystačí. Když se do sytosti poperou a polaškují, běhají spolu prostorem, zatímco páníčci konverzují. Psi jsou pochopitelně monitorováni, kontrolně přivoláváni. S přicházející

tmou se vracíme domů, psi pobíhají kolem nás a poodběhnou směrem k prvním domkům.

Vím, že v tom směru jsou bažantíci, takže když se psíci v tom místě zadrhnou, jsem v klidu. Dojdeme k odbočce, vydám povel ke mně a... A! V tu chvíli, kdy Tajfůn přiběhne už vím, proč se "psíci" zadrhli. Něco tady smrdí!! A protože náš pes to být nemůže - tyhle věci nikdy nedělá - upozorňuji dopředu páníčky od Diny, že se jim asi psová v něčem vyválela.

Jak je to s tou pýchou??? Jo už to vím. Ta předchází pád. A tentokrát to teda byl pád do hodně smradlavého. Páč ten čokl, co tam tak hrozně smrděl, tak ten byl MŮŮŮŮŮJ!!! Můj pes, který se pouze jedenkrát v životě (jako štěně a díky tomu se, jestli pamatujete, naučil plavat) vyválel v lidském odpadu. Tak teď se nám tedy statistika zvedla.

Kupodivu jsem ani nevyváděla, jen jsem si Tajfůna, který se tím pádem přejmenoval na Smradocha, držela resignovaně od těla. Co taky dělat, při činu jsem ho nechytla, tak jak jsem mu mohla vynadat? Dosmradili jsme se domů a mně se jako zázrakem podařilo se držet os Smradocha co nejdál. Narvala jsem toho Puchmertla do vany a pustila se do očisty. Stejně jsem mu už koupelnou vyhrožovala, tak se to vezme rovnou, no. Akorát, že bych bývala nemusela desinfikovat celou koupelnu, vyhazovat rukavice apod.

Jeden úlet, řekla jsem si. To jsem ovšem nevěděla, cože si to zrzavý Potrhlík na mě vymyslel. Přišel David s tím, že má podezření, že Ešus začal bufetit. Vyvalila jsem oči. "CO? Ešus?? Bufetit? To už jsme snad pořešili, venku nic nevezme do huby?" Tak prý možná i vezme. Nu, což. Jsem žena činu, tohle budu řešit hned a rázně. A zapojila jsem širé okolí. Požádala jsem o pomoc paní kuchařky v naší jídelně. Aby, až se bude vyhazovat maso, jeden kousek daly stranou a vložily do milionu pytlíčků, tak aby se k tomu nedostal můj pach.

Hotovo a vykonáno. Návnada pořízena. Teď ji ještě políčit. Jak to ale udělat, aby mě ten čokl mizernej neviděl? I přizvala jsem ke spolupráci dětské bojové oddíly, které válčily za barákem. Když jsem klukům vysvětlila, proč a nač je potřebuju, zařvali sborově: "Pani, joooooooo!" a dali se do toho. Trochu tedy hudrali (zdatný slovník vzhledem k jejich velikosti) nad množstvím pytlíků, ale provedli, jak bylo dohodnuto. Flákotu mrskli do prostoru, zařvali "Uuuuž!" a my mohli s Ešusem vyrazit, aniž by ten tušil, že se stane obětí komplotu.

Kluci seděli na prolézačkách a očekávali zvědavě a řekla bych i škodolibě, běh věcí příštích. Zrzavohubec šmejdil prostorem, sem a tam a masa si nevšímal. Furt nic, furt nic, už jsme začínali být otrávení, furt nic. A pak to přišlo. Nosík zašmidral, tělo se v běhu otočilo, šňupák se přiblížil k návnadě, vysunul se jazyk a... ozvalo se hromový zařvání FHŮŮŮŮŮJ! JEDEŠVODTOHOTYZMETKU ZRZAVEJ!. Kluci popadali z prolézaček, pes se vznesl do druhého patra, udělal ve vzduchu kotrmelec a po dopadu se zplacatil.

Dovedu totiž zařvat opravdu hrozivě. Obzvláště, když se na to připravím. Kluci se čoklovi nepokrytě posmívali a ten předstíral, že tam vůbec není. Byl potupně doveden zpátky k návnadě a bylo mu hrozivým hlasem sděleno, že tohle teda NE! Klukům jsem moc poděkovala, vyzvedla si od nich ty miliony pytlíků, sebrala maso, na které se Zrzavohubec odmítl i jen podívat a šli jsme. Jak moc jsem byla úspěšná, ukáže až čas. Ale vzhledem k tomu, jak se vyvíjí Ešusův přerod z dospěláka ve štěňátko tomu už teď nedávám velké šance na úspěch.

Následující den totiž přišel David s tím, že Ešus se opět vyválel. Tentokrát v koňských bobcích. Den další byl také úspěšný. Během společného venčení s Aischou, kdy tma psím lotrovinám jenom nahrává, jsme opět úspěšně postoupili v návratu do štěněčích let. V jednu chvíli přišli dva psi a... s nimi opět smrad. Tentokrát to nebylo o válení, ale o konzumaci!!

A aby toho nebylo málo, začíná se podezřele ochomejnat kolem odpadkového koše, odkud musí být důrazně vypoklonkován! Zatímco dříve respektoval, že koš je pro něj tabu, teď by tam klidně strčil rypák!! A jako vrchol se dal náčelník Zrzavá huba na zlodějinu! Ano krade!

Mám na lednici spoustu magnetků. Ozdobných magnetků. Tuhle jsem přistihla Náčelníka Zrzavou hubu, jak si s nimi postrkuje čumákem po lednici sem a tam a honí je tam jak kapry v rybníku. Oči úsilím vyšpulené jak letec při přetížení a bere to zleva, zprava. Magnety lítají, jak poplašený slepice po dvorku. Musela jsem se smát, pohled fakt k nezaplacení. No jo, jenže! Kdyby se spokojil jen s tím, že si tam na lednici ty magnety "pase". To ne, to prý asi nestačí!

A tak byl o fous později přistižen, jak si cosi požvykuje v jídelním koutě. Takhle - v temném koutě jídelního koutu. Po napomenutí to cosi vyplivnul a já nebyla schopná identifikovat co to je - vypadalo to jako týden chcíplá požvejkaná myš!! Ale kde by se v bytě vzala týden chcíplá, požvejkaná myš?? Přece si ji ten holomek někde nesebral venku a nepropašoval dovnitř??

Tohle byla Murphyho specialitka - venku něco sebrat, zaklapnout do kušny, dělat že nic nemám, abych o to nebyl oloupen a pak doma v klídku, když se nikdo neívá, to zpracovat. Snad to tady není znova???? Šla jsem si pro ubrousek, ono hnusné cosi uchopila a vytáhla na světlo boží. Nebyla to myš týden chcíplá, ale myš požvejkaná to byla. A důkladně. Naštěstí to nebyl nikdy živý tvor, ale jeden z magnetů - myška pro kočky, přidělaná na magnetku. Hodně věrná kopie myšky živé. Ten lotr Babinskej mi ji čórnul z lednice, když ho přestalo bavit honit magnety tam a zase zpátky!!

Takže nejenom, že je neposlušný, stal se navíc ještě prasetem a zlodějem v jedné psobě. Ani se neodvažuju v duchu, natož hlasitě ptát, kam tenhle návrat do štěněčích let povede. CHÁPETE TO NĚKDO???

19.1.2009